

UZASADNIENIE

Uzasadnienie sporządzone na podstawie art. 424 § 3 kpk.

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył co następuje:

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego przyznającego się do winy. Oskarżony nie kwestionował zarówno tego, że pobierał pieniądze od klientów jak i tego, że potem je przywłaszczył.

W ocenie Sądu za wiarygodny uznać należy także pozostały materiał dowodowy, zgromadzony w sprawie jako nie budzący wątpliwości co do swojej prawdziwości i autentyczności, zwłaszcza zeznania przesłuchanych w sprawie świadków tj. osób które wpłacały pieniądze w związku z zawarciem umowy ubezpieczenia. Oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu świadcząc usługi pośrednictwa na rzecz (...) SA w Ł. na podstawie umowy agencyjnej.

W tym zakresie okoliczności sprawy nie budzą wątpliwości. R. B. był zobowiązany do przekazywania wpłaconych mu pieniędzy do firmy z którą miał zawartą umowę pośrednictwa.

W ocenie Sądu za wiarygodny uznać należy także pozostały materiał dowodowy, zgromadzony w sprawie jako nie budzący wątpliwości co do swojej prawdziwości i autentyczności.

Oskarżony jest winny bowiem w sprawie nie zachodzi żadna z okoliczności wyłączająca winę.

Stosownie do treści art. 284 § 2 kk karze podlega ten kto przywłaszcza powierzoną mu rzecz ruchomą. Niewątpliwie przywłaszczenie legalnie powierzonych pieniędzy wypełnia znamiona w/w przepisu. Oskarżony był jedynie pośrednikiem pomiędzy ubezpieczycielem, a klientami. Za swoją pracę otrzymywał stosowną prowizję, jednakże zamiast rozliczyć się z pieniędzy pobranych z tytułu składek (...) i (...) pozostawiał je dla siebie.

R, B. działał w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem w ramach czynu ciągłego.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd miał na uwadze przede wszystkim charakter naruszonego dobra oraz stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień zawinienia, a także warunki osobiste oskarżonego oraz sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa i uznał, że jedyną słuszną i adekwatną karą pozbawienia wolności 6 miesięcy pozbawienia.

Na korzyść oskarżonego przemawiało przyznanie się do winy oraz to, że nigdy nie był karany.

Na niekorzyść zaś wysokość przywłaszczonej kwoty, ilość osób od których pobrał pieniądze oraz to, że działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, umyślnie i przez długi okres czasu.

Biorąc po uwagę, okoliczności sprawy to warunkowe zawieszenie wykonania kary jest wystarczające dla spełnienia celów kary, a zwłaszcza zapobiegnie ponownemu popełnieniu przez niego przestępstw. W ocenie Sądu należało uznać, że istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna wobec oskarżonego, a ta sprawa jest jednorazowym naruszeniem porządku prawnego.

Ustalając, w wymienionych ramach czasowych, wymiar okresu próby w konkretnej sprawie, należy przede wszystkim kierować się prognozą kryminologiczną wobec sprawcy, w szczególności oceną niezbędnego czasu oddziaływania na sprawcę w ramach próby, im pewniejsza dobra prognoza tym okres próby może być krótszy. W tym konkretnym przypadku w ocenie Sądu trzyletni okres próby jest wystarczający do osiągnięcia celów postępowania.

Przy wymiarze kary grzywny Sąd baczyl by byla ona adekwatna do mozliwosci majatkowych oraz sytuacji rodzinnej oskarzonego. Ilosc stawek (100) odzwierciedla z jednej strony stopien spolecznej szkodliwosci czynu, zaś wysokość stawek dziennych (10zł) sytuację majątkową oskarżonej.

Na oskarżonego został nałożony obowiązek informowania o przebiegu okresu próby.

Mając na uwadze ustalenia co do tego jaka kwota nie została dotychczas przez oskarżonego zwrócona, to w tym zakresie na podstawie art. 46 §1 kk została zasądzona kwota 15.354,84 zł na rzecz (...) SA w Ł..

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 złotych stanowiącą wydatki poniesione w toku postępowania. W ocenie Sądu brak było podstaw do zwolnienia oskarżonego od ich poniesienia nawet w części.

Opłatę w wysokości 320 złotych wymierzono na podstawie art. 627 kpk i Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku , Nr 49, poz. 223 z późn. zm.)